

เมื่อชาร์เมนถูกบังคับให้อาสาไปดูแลบ้านพ่อมด

“ชาร์เมนต้องทำ” ป้าเซมโพรเนียพูด “เราปล่อยให้ลูทวด

วิลเลียมเผชิญเรื่องนี้คนเดียวไม่ได้”

“ลูทวดวิลเลียมของคุณป้าล่ะหรือคะ?” คุณนายเบเกอร์ถาม “ท่านเป็น...” เธอกระแอมและพูดเบาๆ เพราะคิดว่าสิ่งที่พูดไม่ใช่เรื่องดีเท่าไร “ท่านเป็นพ่อมดไม่ใช่หรือคะ?”

“ใช่” ป้าเซมโพรเนียตอบ “แต่ท่านมี...” ถึงตอนนี้ป้าเซมโพร เนียก็พูดเบาๆ เหมือนกัน “ท่านมีเนื้องอก เอ่อ... อยู่ในตัว และมีแต่พวกเอลฟ์เท่านั้นที่ช่วยได้ พวกเอลฟ์ต้องเอาตัวท่านไปรักษา เข้าใจไหม และต้องมีใครคนหนึ่งไปดูแลบ้านให้ท่าน เวทมนตร์คาถานะ *หนีไปได้* ถ้าไม่มีใครคอยเฝ้าไว้ และฉันก็มีงานยุ่งจนทำไม่ไหว แค่งานส่งเคราะห์สู่สุนัขจรจัดอย่างเดียวก็น่า...”

“หนูก็เหมือนกัน เดือนนี้มีคนส่งเค้กแต่งงานมาก เรายุ่งจน หัวปั่น” คุณนายเบเกอร์รีบพูดทันที “แซมบอกว่าเข้าวันนี้เลยมี...”

“งั้นก็ให้ชาร์เมนทำ” ป้าเซมโพรเนียตัดสินใจ “เขาโตพอจะทำ ได้แล้วแน่ๆ”

“เอ่อ...” คุณนายเบเกอร์อึ้ง

ทั้งสองคนมองเลยห้องรับแขกไปตรงที่ลูกสาวคุณนายเบเกอร์นั่งจ่อจออ่านหนังสือเหมือนเช่นทุกที่ ร่างกายผอมสูงก้มลงตรงที่ แดดส่องผ่านดอกเจเรเนียมของคุณนายเบเกอร์เข้ามา ผมสีแดงเกล้ามวยคล้ายจิ้งจอก แวนตาเกาะอยู่ปลายจมูก มือข้างหนึ่งถือขนมอบ ชุ่มฉ่ำก้อนใหญ่ที่พอของเธอเป็นคนทำ เธออ่านพลางเคี้ยวขนมเสียง ดังไปด้วย เศษขนมร่วงลงหนังสืออยู่ตลอด เวลามันร่วงใส่หน้าที่กำลังอ่าน เธอจะใช้ขนมที่ถืออยู่ในมือปิดออก

“เอ่อ... ได้ยินไหมจ๊ะลูก” คุณนายเบเกอร์ถามด้วยความร้อนใจ

“ไม่ได้ยินค่ะ” ชาร์เมนตอบทั้งที่ขนมเต็มปาก “อะไรหรือคะ?”

“งั้นก็เป็นอันตกลงตามนี้” ป้าเซมโพรเนียพูด “ฉันจะให้เธอ เป็นคนอธิบายให้แก่ฟิงนะจ๊ะเบเรนิซ” ป้าลุกขึ้นสะบัดจีบกระโปรง ผ้าไหมแข็งทื่อและจีบรุ่มกันแดดผ้าไหมด้วยท่าทางสง่างามฐาน “ฉันจะกลับมารับชาร์เมนฟุ้งนี้เข้า” ป้าพูด “ทีนี้ฉันจะไปบอกลูทวด วิลเลียมที่นำส่งสารว่าชาร์เมนจะมาช่วยดูแลบ้านให้”

ป้าเซมโพรเนียเดินออกจากห้องรับแขกไปอย่างรวดเร็ว ทั้ง ให้คุณนายเบเกอร์ได้แต่หวังว่าคุณป้าของสามีไม่น่าจะเป็นคนรวย มากหรือเจ้าก็เจ้าการมากแบบนี้ เธอสงสัยว่าจะอธิบายให้ชาร์เมน ฟิงอย่างไรดี ยิ่งแซมยังไม่ต้องพูดถึง เขาไม่เคยยอมให้ชาร์เมนทำอะไรไม่น่าเคารพนับถือ ตัวคุณนายเบเกอร์ก็เหมือนกัน ยกเว้นแต่ตอนที่ป้าเซมโพรเนียเข้ามาจัดการ

เวลาเดียวกันป้าเซมโพรเนียขึ้นรถเทียมม้าแบบไม่มีหลังคา คันเล็กงามสง่า ให้คนขับรถม้าขับออกนอกเมืองอีกฟากไปยังบ้าน ของลูทวดวิลเลียม

“หนูแก้ปัญหาเรียบร้อยแล้ว” ป้าเซมโพรเนียประกาศขณะ เดินฉิวตามทางเวทมนตร์ไปหาลูทวดวิลเลียมที่นั่น เคร้าซิมเขียนหนังสืออยู่ในห้องหนังสือ “ชาร์เมน เหลนของหนูจะมาที่นี่ฟุ้งนี้ เธอจะมาพบลูกก่อนลูทวดออกไป และคอยดูแลลูทวดตอนกลับมา ระหว่างนั้นเขาจะดูแลบ้านให้ลูทวดด้วย”

“เขาใจดีมากเลย” ลุงทวดวิลเลียมพูด “นั่นลุงเข้าใจว่าเขา เชี่ยวชาญเวทมนตร์มากใช้ไหม”

“ไม่รู้สิคะ” ป้าเซมโพรเนี่ยตอบ “หนูรู้แต่ชาร์เมนไม่เคยทำ อะไรเลยนอกจากอ่านหนังสือ ไม่เคยช่วยงานบ้าน และถูกพ่อแม่เลี้ยงมาเหมือนเป็นของศักดิ์สิทธิ์ คงดีกับตัวเขาเองที่ได้เปลี่ยนมา ทำอะไรธรรมดาบ้าง”

“โอ้ น่าเสียดาย” ลุงทวดวิลเลียมพูด “ขอบใจที่เตือน ลุงจะได้ระวัง”

“ใช่ค่ะ” ป้าเซมโพรเนี่ยตอบ “และลุงควรดูให้แน่ใจที่บ้าน มีอาหารมากพอด้วย หนูไม่เคยเห็นเด็กผู้หญิงคนไหนกินจุขนาดนี้ แต่ยังมีนมเหมือนไม่กวาดแม่มด หนูไม่เข้าใจเลย? หนูจะพาแกมาที่นี้พรุ่งนี้ก่อนเอลฟ์มารับลุง”

ป้าเซมโพรเนี่ยหันหลังจะกลับ “ขอบใจ” ลุงทวดวิลเลียมพูดอย่างอ่อนแรงตามหลังที่อๆ ของป้าและเสียงสวบๆ จากกระป๋อง “น่าเสียดาย น่าเสียดาย” ลุงทวดวิลเลียมพูดต่อขณะประตูหน้าต่างระแทกปิด “แต่เอาเถอะ ฉันคิดว่าถึงยังไงคนเราก็ต้องสำนึกบุญคุณญาติของตัวเอง”

น่าแปลกที่ชาร์เมนก็รู้สึกสำนึกบุญคุณป้าเซมโพรเนี่ยเหมือนกัน แต่ไม่ใช่สำนึกบุญคุณที่ให้เธออาสาดูแลพ่อมดชราป่วยที่เธอ ไม่เคยเจอมาก่อน “ป้า น่าจะถามหนูก่อน” ชาร์เมนพูดกับแม่หลาย ครั้ง

“แม่คิดว่าป้ารู้ว่าลูกจะปฏิเสธนะลูก” คุณนายเบเกอร์พูดขึ้น ในที่สุด

“หนูอาจตกลง” ชาร์เมนพูด “หรือ” เธอพูดต่อพร้อมกับแอบ ยิ้ม “หนูอาจไม่ตกลงก็ได้”

“ลูกจะ แม่คิดว่าลูกคงไม่ชอบหรอก” คุณนายเบเกอร์เสียงอ่อย “มันไม่ใช่เรื่องดีอะไรเลย ก็แค่ว่าลูกเป็นคนใจดี...”

“แม่ก็รู้ว่าหนูไม่ใช่คนใจดี” ชาร์เมนพูดแซงขึ้นมา แล้วขึ้น ขึ้นบนไปห้องนอนสีขาวที่ตกแต่งด้วยครุยสีบุรุษรา เธอนั่งที่โต๊ะ เขียนหนังสือตัวสวย มองออกไปนอกหน้าต่างยังหลังคา หอคอย และปล่องไฟของเมืองไฮนอร์แลนด์ซีตี้ และมองเลยไปยังเทือกเขา สิ้นน้ำเงินไกลออกไป ความจริงคือ เธอรอโอกาสแบบนี้มานานแล้ว เธอเบื่อหน่ายโรงเรียนนำเคารพนับถือ และยิ่งเบื่อหน่ายที่ต้องอยู่ บ้านกับแม่ซึ่งปฏิบัติกับเธอเหมือนเธอเป็นนางเสื่อที่ไม่มีใครแน่ใจ ว่าเชื่อหรือไม่ พ่อก็ชอบห้ามเธอทำโน่นทำนี่ เพราะมันไม่ดี หรือ ไม่ปลอดภัย หรือไม่ก็คนเขาไม่ทำกัน นี่เป็นโอกาสที่เธอจะได้ ออก จากบ้านและทำอะไรบางอย่าง อะไรอย่างหนึ่งที่ชาร์เมนอยากทำ มาตลอด เรื่องนี้คุ้มค่ากับการต้องทนอยู่บ้านพอมด เธอสงสัยว่า ตัวเองกล้าพอจะเขียนจดหมายที่เป็นส่วนหนึ่งของเรื่องนี้ด้วยไหม

เธออยากทำเรื่องนี้มานานแล้ว แต่ไม่เคยกล้า เธอนั่งมองก้อนเมฆที่รวมตัวอยู่ตามยอดเขา เมฆสีขาวและสีม่วง รูปร่างเหมือน สัตว์ตัวอ้วนกับมังกรตัวผอมที่กำลังโฉบลง เธอนั่งมองจนเมฆพวกนั้นกระจายออกเป็นปุยเล็กๆ และสลายหายไป เหลือแต่หมอกจางๆ บนท้องฟ้าสีคราม จากนั้นพูดขึ้นว่า “ถ้าไม่ทำตอนนี้ก็ไม่ต้องทำเลย” ว่าแล้วเธอก็ถอนใจ จับแว่นตาที่คล้องกับสร้อยห้อยคอขึ้นสวม หยิบปากกาและกระดาษที่ดีที่สุดที่มีออกมา แล้วบรรจงเขียนอย่างสวยที่สุด

ฝ่าบาท

ตั้งแต่หม่อมฉันเป็นเด็กตัวเล็กๆ และได้ยิน เรื่องเอกสารลายมือรวมทั้งหนังสือสะสมมากมาย ของพระองค์เป็นครั้งแรก หม่อมฉันก็ปรารถนาจะได้ ทำงานในห้องสมุดของพระองค์มาตลอด หม่อมฉัน รู้ว่าพระองค์ทรงกระทำภารกิจในการแยกประเภท และลงบัญชีรายชื่อเอกสารของห้องสมุดหลวงอัน เป็นภารกิจยากลำบากนี้มายาวนาน และถึงแม้ พระองค์จะมีพระธิดาคือ เจ้าหญิงฮิลด์าคอยช่วยอยู่ แล้ว กระนั้นหม่อมฉันยังหวังว่าพระองค์อาจทรงเห็นคุณค่าจากความช่วยเหลือของหม่อมฉัน เนื่องจาก หม่อมฉันอยู่ในวัยที่เหมาะสม จึงอยากสมัครตำแหน่ง ผู้ช่วย

บรรณารักษ์ของห้องสมุดหลวง หม่อมฉันหวัง ว่าฝ่าบาทจะไม่ทรงคิดว่าไบสมัครของหม่อมฉันนี้ถือ เป็นการอวดดีเกินไป

ควรมิควรแล้วแต่จะโปรด

ชาร์เมน เบเกอร์

12 ถนนคอร์รั

ไฮนอร์แลนด์ซิตี

ชาร์เมนเอนหลังพิงผนังเก้าอี้ อ่านจดหมายทวนอีกครั้ง เธอ คิดว่าไม่มีทางที่การเขียนถึงพระราชาผู้ชราแบบนี้จะเป็นอะไรได้มาก กว่ากาการเสนอน้ำล้านๆ แต่สำหรับเธอแล้ว จดหมายดูดีทีเดียว ประโยคเดียวในจดหมายที่คุณคลุมเครือคือ “หม่อมฉันอยู่ในวัยที่ เหมาะสม” เธอรู้ว่ามันควรมีความหมายว่าคนคนนั้น อายุ 21 หรือ อย่างน้อยก็ 18 ปี แต่ก็รู้สึกว่าจะไม่ใช่การพูดเท็จเสียทีเดียว ถึงที่สุด แล้วเธอไม่ได้บอกว่าอายุเท่าไร และได้บอกเหมือนกันว่าเธอ ร่ำเรียนมามากมาย หรือมีคุณสมบัติเหมาะสมอย่างยิ่ง เพราะรู้ว่าตัวเอง ไม่ได้เป็นอย่างนั้น เธอไม่ได้บอกด้วยซ้ำว่าเธอรักหนังสือมากกว่า อะไรในโลก ถึงแม้จะเป็นความจริงอย่างที่สุด เธอคงทำได้เพียงเชื่อ ว่าความรักหนังสือของเธอจะฉายแสงออกมา

ฉันมั่นใจทีเดียวว่า พระราชาจะขยำจดหมายฉบับนี้แล้วโยน เข้ากองไฟ เธอคิด แต่อย่างน้อยฉันก็พยายามแล้ว เธอออกไปส่งจดหมายด้วยความรู้สึกกล้าหาญและฮึกเหิม

เช้าวันต่อมา ป้าเซมโพรเนียงรถเทียมม้ามารับชาร์เมนกับกระเป๋าคาดด้วยพรมประณีตที่คุณนายเบเกอร์ใส่ เสื้อผ้าของชาร์เมนจนเต็ม และกระเป๋าคาดอีกใบที่ใหญ่กว่าซึ่งคุณนายเบเกอร์ใส่ขนมอบ ของว่าง ขนมปังก้อน แพลน และทาร์ตจนปึง กระเป๋าคาดที่สองนี้ ใหญ่มากและหอมฉุน่ากินด้วยกลิ่นสมุนไพร เกรวี เนยแข็ง ผลไม้แยม และเครื่องเทศ จนคนขับรถม้าที่ขับรถม้าหันมาดมด้วยความ ประหลาดใจ แม้แต่จมูกสูงส่งของป้าเซมโพรเนียงก็ขยับบานออก

“เอ่อ หลานไม่อดโซแน่” เธอพูด “ออกรถได้”

แต่คนขับรถม้าต้องคอยจนคุณนายเบเกอร์ถอดชาร์เมนเสร็จ และพูดว่า “แม่รู้ว่าแม่ไว้ใจลูกได้ ลูกรัก เป็นเด็กดี เรียบร้อย และ มีน้ำใจนะลูก”

โกหกนี้ ชาร์เมนคิด แม่ไม่ไว้ใจฉันเลยแม้แต่นิดเดียว

จากนั้นพ่อของชาร์เมนก็รีบมาจับแก้ม “เรารู้ว่าลูกจะไม่ทำ ให้พ่อกับแม่ผิดหวัง” พ่อพูด

นี่ก็โกหกอีก ชาร์เมนคิด พ่อรู้ว่าฉันจะทำให้พ่อกับแม่ผิดหวัง

“เราจะคิดถึงลูก ลูกรัก” แม่พูด น้ำตาเกือบไหล

นี่อาจจะไม่ได้โกหก! ชาร์เมนคิดแถมประหลาดใจ ถึงแม้ฉันจะไม่เข้าใจเลยว่าจะทำไมพ่อกับแม่ถึงรักฉัน

“ออกรถได้!” ป้าเซมโพรเนียงสั่งเฉียบขาด คนขับรถม้าออกรถเมื่อม้าพันธุ์เล็กเหยาะย่างไปตามถนนอย่างสงบ ป้าพูดว่า “นี่ชาร์เมน ป้ารู้ว่าพ่อกับแม่ของหลานให้ทุกอย่างที่ดีที่สุดแก่หลาน และหลานไม่เคยต้องทำอะไรเองเลยสักอย่างในชีวิต แต่หลานเตรียมพร้อมที่จะเปลี่ยนและหันมาดูแลตัวเองแล้วใช่ไหม?”

“โอ้ ค่ะ” ชาร์เมนตอบอย่างจริงจัง

“รวมทั้งบ้านและคนแก่ที่น่าสงสารด้วยนะ?” ป้าเซมโพรเนี่ยย่า

“หนูจะทำให้ดีที่สุดค่ะ” ชาร์เมนตอบ เธอกลั้วว่าป้าเซมโพรเนี่ยจะกลับรถพาเธอกลับบ้านถ้าไม่ตอบแบบนี้

“หลานได้รับการศึกษามาอย่างเหมาะสมดีใช่ไหม?” ป้าเซม-โพรเนี่ยถาม

“ดนตรีด้วยค่ะ” ชาร์เมนยอมรับแบบอารมณ์บูดเล็กน้อย เธอรีบพูดต่อว่า “แต่หนูไม่เก่งดนตรี เพราะฉันอย่าให้หนูเล่นเพลงปลอบใจลูทวดวิลเลียมนะคะ”

“ไม่หรอก” ป้าเซมโพรเนี่ยตอบ “ท่านเป็นพ่อมด ท่านคงแต่งดนตรีปลอบขวัญตัวเองได้ ป้าเพียงแต่อยากรู้ว่าหลานมีพื้นฐานด้านเวทมนตร์ดีไหม ว่าแต่หลานมีพื้นฐานดีใช่ไหม?”

หัวใจของชาร์เมนหล่นหายไปตรงไหนสักแห่ง เธอรู้สึกเหมือนมันพาเลียดไปจากหน้าด้วย เธอไม่กล้าสารภาพว่าไม่รู้จะอะไรเกี่ยวกับเวทมนตร์สักอย่าง พ่อแม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแม่คิดว่าเวทมนตร์เป็นสิ่งไม่ดี และย่านเมืองที่พวกเขาอยู่ก็เป็นย่านที่น่าเคารพนับถือมากเสียจนโรงเรียนของชาร์เมนไม่เคยสอนเรื่องเวทมนตร์เลย ถ้าใครอยากเรียนอะไรไว้รสนิยมแบบนั้นก็ต้องหาอาจารย์ส่วนตัว และ ชาร์เมนรู้ว่าพ่อแม่จะไม่มีวันจ่ายเงินให้เธอเรียนอะไรแบบนั้นแน่ “เออ...” เธอเอ่ย

โชคดีที่ป้าเซมโพรเนี่ยพูดต่อ “การอยู่ในบ้านที่เต็มไปด้วยเวทมนตร์ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ นะ ฐึ่ม?”

“โอ หนูจะไม่คิดว่าเป็นเรื่องเล่นๆ เลยค่ะ” ชาร์เมนตอบจริงจัง

“ดีจ้ะ” ป้าเซมโพรเนี่ยพูด แล้วเอนหลังพิงพนัก

เจ้าม้าพันธุ์เล็กวิ่งก๊อบๆ ผ่านจัตุรัสหลวง เห็นพระตำหนัก รางๆ ที่ปลายด้านหนึ่งของจัตุรัส หลังคาทองคำสะท้อนแสงแดด เป็นประกายระยิบระยับ เมื่อผ่านจัตุรัสตลาดที่ชาร์เมนแทบไม่เคยได้รับอนุญาตให้มาเลย เธอมองแผงขายของและผู้คนที่กำลังพูด คุยและจับจ่ายซื้อของด้วยความโหยหา และยังเหลือवलกลับไปดูแม่ เมื่อรถม้าแล่นเข้าสู่ตัวเมืองส่วนที่เก่ากว่ามาแล้ว ในส่วนนี้ หน้าจั่ว บ้านแต่ละหลังที่ผ่านมามีกลิ่นอายขึ้นเรื่อยๆ หน้าต่างก็ติดตั้งตำแหน่งแปลกกว่าหลังก่อนๆ ตัวบ้านล้วนเป็นทรงสูงๆ หลากสีสันทันและไม่เหมือนกันเสียจนชาร์เมนเริ่มหวังว่า ถึงที่สุดแล้วการไปอยู่บ้านลุง ทวดวิลเลียมจะเป็นเรื่องน่าสนใจมาก เจ้าม้าตัวเล็กวิ่งต่อไป ผ่าน เมืองส่วนที่หอมช้อและยากจนกว่า จากนั้นผ่านกระท่อมชนบท ธรรมชาติ ออกสู่กลางทุ่งนาและแนวพุ่มไม้ที่มีหน้าผาใหญ่โอบล้อมออกมา ค่ำเหนือดน มีบ้านหลังเล็กที่ใช้บางโอกาสอยู่หลังแนวรั้วต้นไม้ เพื่อที่เขาตระหง่านเบื่องบนใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ชาร์เมนเริ่มคิดว่าพวก เธอกำลังออกจากไฮนอร์แลนด์ไปอีกประเทศหนึ่ง จะเป็นประเทศไหนนะ? สเตรนเจีย? หรือมอนทัลปิโน? เธออยากให้ตัวเองสนใจ วิชาภูมิศาสตร์มากกว่านี้

ขณะคิดเรื่องนี้อยู่คนเดียว คนขับรถม้าก็หยุดรถหน้าบ้านเล็กๆ หลังหนึ่ง สีที่มึ่มๆ เหมือนหนู สวนหน้าบ้านยาว ตัวบ้านหมอบเตี้ยอยู่ท้ายสวน ชาร์เมนมองผ่านประตูเหล็กบานเล็กไปเห็นบ้านแล้วรู้สึกผิดหวังอย่างมาก บ้านดูน่าเบื่อที่สุดเท่าที่เคยเห็นมา ข้างประตูหน้า สีน้ำตาลมีหน้าต่างด้านละบาน หลังคาสีที่มึ่มๆ เหมือนหนุ่ยยื่นลงมา เหนือประตูหน้าต่างดูเหมือนคนทำหน้าบึ้ง ดูท่าจะเป็นบ้านชั้นเดียว

“ถึงแล้ว” ป้าเซมโพรเนี่ยพูดอย่างร่าเริงลงจากรถเปิดประตู เหล็กบานเล็ก เหล็กกระทบกันดังแก๊งๆ ป้าเดินนำไปตามทางจน ถึงประตูหน้า ชาร์เมนเดินตามหลังป้าไปเงิบๆ และห่อเหี่ยว คน ขับรถม้าหัวกระเป่า 2 ใบของชาร์เมนตามมา สวนสองข้างทางเดิน มีแต่พุ่มไฮเดรนเยียสีฟ้า สีฟ้าอมเขียว และสีม่วง

“ป้าคิดว่าหลานไม่ต้องดูแลสวนด้วยหรอก” ป้าเซมโพรเนี่ยพูดสบายๆ ฉันทก็หวังว่า *ไม่!* ชาร์เมนคิด “ป้าค่อนข้างมั่นใจว่าลุง ทวดวิลเลียมจ้างคนสวนไว้คนหนึ่ง” ป้าพูด

“หนูก็หวังอย่างนั้นค่ะ” ชาร์เมนพูด ทั้งหมดที่เธอรู้อเกี่ยวกับ สวนคือ สวนหลังบ้านของเธอ ซึ่งมีต้นหมอนใหญ่
มาก 1 ต้น กุหลาบ 1 พุ่ม กับกระบะทรงหน้าต่างที่แม่ปลูกถั่วแขก เธอรู้อว่าได้ต้นไม้มี ดินและในดินมีไส้เดือน เธอตัวสั้น
ป่าเซมโพรเนียร์หวงเคาะประตูบนประตูหน้าต่างสีน้ำตาลอย่างแรง แล้วผลัดเดินเข้าไปในบ้านพลางตะโกน “ยู...ฮู!
หนูพาชาร์เมนมาให้แล้วค่ะ!”

“ขอบใจจ้ะ คนดี” ลุงทวดวิลเลียมพูด

ประตูหน้าต่างเปิดเข้าสู่ห้องนั่งเล่นเหม็นอับ ลุงทวดวิลเลียมนั่ง บนเก้าอี้เท้าแขนเหม็นอับสีทึบที่มึนเหมือนหนู ช้างตัว
ท่านมีกระเป่า เดินทางหนึ่งไปใหญ่ เหมือนพร้อมจะเดินทางแล้ว “ดีใจที่ได้พบเธอ จ้ะ หลานรัก” ท่านพูดกับชาร์เมน

“สวัสดิ์ค่ะ” ชาร์เมนทักทายอย่างสุภาพ แต่ก่อนทั้งสองจะพูดอะไรต่อ ป่าเซมโพรเนียร์พูด “เอาละ ถ้าอย่างนั้น
ฉันรักทั้งสองคน และจะกลับแล้ว เอากระเป่าชาร์เมนวางตรงนั้นแหละ” ป่าบอกคน ขับรถม้า คนขับรถม้าเขาทิ้งกระเป่า
ไว้ด้านในประตูหน้าต่างตามคำสั่ง ป่าเซมโพรเนียร์เดินตามออกไป ชุดผ้าไหมราคาแพงของป่าเซมยับยั้ง สวบๆ ป่าพูดเสียงดัง
ขณะออกไป “ลาก่อนทั้งสองคน!”

ประตูหน้าต่างกระแทกปิด ชาร์เมนกับลุงทวดวิลเลียมมองหน้ากัน

ลุงทวดวิลเลียมเป็นคนร่างเล็ก หัวล้านเกือบหมด ยกเว้นปอยผมสีเงินเล็กๆ ที่พาดเป็นริ้วบนหัวค่อนข้างกลม
ท่านนั่งไหล่ห่อ ตัวอวบแข็ง ทำให้ชาร์เมนดูออกว่าท่านคงเจ็บปวดมากทีเดียว ชาร์เมน แปลกใจที่เธอรู้อักเห็นใจลุงทวด
วิลเลียม แต่ก็ไม่อยากให้ท่านจ้องอย่างไม่วางตาแบบนั้น มันทำให้เธอรู้อักผิด เปลือกตาล่างของลุง ทวดเป็นสีแดงเหมือน
เลือด ชาร์เมนไม่ชอบเลือดเกือบเท่าๆ กับที่ ไม่ชอบไส้เดือน

“เออ หลานดูเป็นสาวน้อยตัวสูง มีความสามารถ” ลุงทวด วิลเลียมพูดเสียงอืดโรยแต่นุ่มนวล “ลุงคิดว่าผมสี
แดงเป็นสัญญาณที่ดี ดีมาก หลานคิดว่าจ้ะคุณแลที่นี้ตอนลุงไม่อยู่ได้ไหม? เกรงว่ามันจะรกนิดหน่อย”

“คิดว่าได้ค่ะ” ชาร์เมนตอบ เธอคคิดว่าห้องเหม็นอับนี้ค่อนข้าง เป็นระเบียบเรียบร้อยดี “ช่วยบอกหน่อยได้ไหม
คะว่าหนูควร ทำอะไรบ้าง?” ถึงฉันหวังว่าจะอยู่ที่นี้ไม่นานก็เถอะ เธอคคิด พอพระราชาทรงตอบจดหมายมา...

“ก็พวก” ลุงทวดวิลเลียมตอบ “งานบ้านทั่วไป เน้นนอนว่า หมายถึงงานที่ไม่ต้องใช้เวทมนตร์ โดยทั่วไปแล้ว
เกือบทั้งหมดจะ ใช้เวทมนตร์ แต่ลุงไม่แน่ใจว่าหลานเรียนเวทมนตร์ถึงขั้นไหน ลุงเคยเรียนบ้าง...”

แย้ชะมัด ชาร์เมนคิด ลุงคิดว่าฉันรู้เวทมนตร์

เธอพยายามขัดจังหวะลุงทวดวิลเลียมเพื่ออธิบาย แต่ตอนนั้นเองทั้งคู่ก็ชะงัก ประตูหน้าต่างเปิดดังปัง เอลฟ์ตัวสูง
ปรี๊ดเดินเป็น ขบวนเข้ามาเจียบๆ ทุกคนแต่งตัวสีขาวเกือบทั้งหมด ดูเหมือนหมอบ หรือพยายามโบหน้าเงามไม่แสดงสี
หน้าใดๆ ชาร์เมนจ้องพวก เขา ความงาม ความสูง และความขาวซีดของพวกเขาทำให้เธอไม่ สบายใจเลย และยังคิดว่า
อะไรทั้งหมดคือความเจียบกริบ เอลฟ์ คนหนึ่งพาชาร์เมนขยับไปด้านข้างอย่างนุ่มนวล เธอยืนตรงที่เอลฟ์ จัดให้ รู้อักว่า
ตัวเองงุ่มง่ามเกะกะ เอลฟ์ที่เหลือยืนล้อมลุงทวด วิลเลียม ผมสีอ่อนเป็นประกายก้มอยู่เหนือลุง ชาร์เมนไม่แน่ใจว่า
พวกเขาทำอะไร แต่ทันใดนั้นลุงทวดวิลเลียมก็เปลี่ยนมาสวมชุด ยาวหลวมๆ สีขาว พวกเขากำลังยกลุงทวดขึ้นจาก
เก้าอี้ มีบางอย่างที่ดูเหมือนแอปเปิ้ลสีแดง 3 ผลติดอยู่บนหัว ชาร์เมนเห็นท่านหลับ ไปแล้ว

“เออ...พวกคุณลืมหักกระเป่าท่านรีเปล่าคะ?” เธอถามขณะ พวกเขากุ้มลุงทวดไปถึงประตู

“ไม่จำเป็นต้องใช้” เอลฟ์คนหนึ่งตอบขณะเปิดประตูคาไว้ให้ คนที่เหลือเคลื่อนย้ายลุงทวดวิลเลียมออกไปอย่าง
คล่องแคล่ว

หลังจากนั้นพวกเขาก็เดินไปตามทางในสวน ซาร์เมนรีบวี่ง ไปที่ประตูหน้าต่างที่เปิดค้างไว้ ตะโกนตามหลังว่า
“ท่านจะไปนานแค่ไหนคะ?” จู่ๆ เรื่องนี้ก็ดูเหมือนเป็นเรื่องริบด่วนที่เธอต้องรู้ว่าต้อง ดูแลที่นี้นานแค่ไหน

“นานเท่าที่ต้องใช้เวลา” เอลฟ์อีกคนตอบ

จากนั้นพวกเขาก็หายไปก่อนถึงประตูสวน